

ΓΚΕΝΤΙΖ

3.000 νεκροί, 100.000 άστεγοί, μιὰ πόλη που έγινε από τή μιὰ μέρα στην άλλη έρείπια. Αύτὰ είναι τὰ θλιβερά αποτελέσματα τής θεομηνίας που έπληξε τήν Γκεντιζ. Με τήν άναπνοή πιασμένη παρακολουθούσαμε τὰ δελτία ειδήσεων, 500 οί νεκροί, 1000, 1.500, 2.000. Στην τηλεόραση τὸ θέαμα είναι φρικιαστικό. Καταπλακωμένα νοικοκυριά, μιναρέδες γερμένοι θλιβερά, σώματα άναίσθητα κάτω από τὰ έρείπια, καί καπνοί, καπνοί από τίσ πυρκαγιές που συμπλήρωσαν τὸ φοβερό έργο του σεισμού.

Σε κάτι τέτοιες περιπτώσεις οί άνθρωποι ξεχνούν τὰ μίσση καί τίσ διαφορές τους. Γίνονται ένας άνθρωπος που μάχεται άπεγνωσμένα ενάντια στη μανία τής φύσης. Σε κάτι τέτοιες περιπτώσεις δέν έχει Τούρκους ή "Ελληνες, Έβραίους ή "Αραβες, "Αμερικανούς ή Ρώσους. Ο κοινός κίνδυνος, ή κοινή ανάγκη ίσοπεδώνει τὰ πάντα.

Κι' είναι αλήθεια με σκληρή σοφία που ή φύση μάς τὸ θυμίζει κάθε τόσο αυτό. Δέν φείδεται θυμάτων ή καταστροφών για να υπενθυμίση στον άνθρωπο πόσο είναι άκόμη ανήμπορος άπέναντι της, πόσο είναι μικρός, πόση δουλειά άκόμη του χρειάζεται για να τήν δαμάση. Να του θυμίση πόση ενέργεια σπαταλά στους άλληλοσκοτωμούς ενώ θα μπορούσε να τή διαθέση για τὸ κοινό, πανανθρώπινο όφελος.

"Αν είναι σωστό τὸ ρητὸ τῶν προγόνων μας «οὐδέν κακὸν άμιγές καλοῦ» τότε τὸ καλὸ ίσως βρίσκειται σ' αυτό τὸ σημεῖο.